

ротворение на изнурения. Да слушашъ кога вечеръ се пѣе Отчашъ, то е да предусѣщашъ кога ще се разтвори небето, за да получи всѣки възмездие. Желѣзко чакаше съ трепетъ Отчашъ. Но докато не изслуша и кавалерийската заря — не се прибираше за сънь.

Чуе ли се нейния зовъ — Желѣзко падаше на колѣне, целуваше земята и съ оборено чело, като на пряносъ въ църквата той се обръщаше на слухъ...

Двата гласа на зарята бѣха за Желѣзко единна въздишка на земята и небето. Високиятъ гласъ — зовъ на небето, низкиятъ гласъ — стенание на земята. Запѣе ли небето — земята му приглася. Небето пѣе високо и тънко, като жетварка на постатъ кога е наженала първи снопъ, а земята приглася меко и тжно като въздишка. Вътърътъ поема пѣсенъта и я отнися надалечъ надалечъ, за да се слѣе съ душитѣ на онѣзи, които не знаятъ какво ни носи грядущий день... Високиятъ и низкиятъ гласъ на кавалерийската заря му напомняха недосънуванъ сънь подъ бащина стрѣха; тиха ласка на майчина дланъ върху попотеното чело; топла речъ на грижовенъ баща, кога напжтствува чедо за гурбетъ...

Желѣзко слуша зарята и незнае защо на душата му става тревожно и тжно, а едновременно: мило и силно, като че крилато му израстватъ. Гърдитѣ се задъхватъ отъ нѣщо, което го кара да прегърне Добруджа и да се слѣе съ нея, а дѣсницата трѣпне да вдигне мечъ и да полети напредъ, ... Защо това — Желѣзко недоумѣваше; не знае, а душата му жадува да слуша тая дивна заря, тъй както въ невръстни години слушаше Сребърната камбана на тѣхната църква, кога звѣни на Възкресение.

Споменътъ за Сребърната камбана извика сълзи.

Чувалъ бѣше Желѣзко много камбани, но като тѣхната камбана нѣмаше. Защото когато Сребърната камбана звѣнѣше, за Желѣзко тя приказваше. И какви приказки! На Игнаждень камбаната приказваше за полѣза въ незабравимъ бащинъ домъ. На Рождество — за дивнитѣ коледари; на Богоявление — за отварянето на небето; на Три свѣтители — за имането, което играе въ тъмни ноци-полунощи... Спомни си той за всѣки свиденъ празникъ и за незабравимитѣ вечери край-бащино огнище и за ненадситнитѣ народни пѣсни, пѣсни по стѣгди и хора...